

ærede Medlem ser ikke gerne, at man paalægger Kommunalbestyrelsen denne Byrde. Det er imidlertid netop for at vise en Smødekommunen, at man i Lovforslaget er gaaet denne Vej. Det vil rimeligvis være i det ærede Medlems Grindring, at de Lovbestemmelser, hvorom der her er Tale, tidligere have været indbefattede i Lovforslaget om Hærens Ordning, saaledes som det blev forelagt i Samlingen 1872—73 og senere blev bibeholdt. Der gik man en anden Vej, end det er foreslaaet her. Der havde man forbigaaet Kommunalbestyrelserne og dannet særskilte Kommissioner, som skulde have Opmærksomheden henvendt paa, hvor de Heste findes, der i Tilfælde af Krig kunne udtages. Det er vistnok den korrekte Maade og den for Hærens Læve bedste, og det er den Fremgangsmaade, man bruger i andre Lande. I vort Naboland inoeb Syd er det, saa vidt mig bekendt, Kommissioner, bestaaende af Officerer, der vide, hvor rundt omkring i Kommunerne de Heste staa, der er Brug for i Tilfælde af Krigsberedskab, og udtage dem der. Frankrig, som har ordnet Udtagelsen af Heste under Krigsberedskab ved en for ganske kort Tid siden givne Lov, er gaaet den samme Vej. Der blive Hestene strax betegnede, og man fører endogsaa fra Statens Side Kontrol med de private Eieres Benyttelse af disse Heste i Fredstid. Naar saa Hestene udtages i Krigstid, udredes, efter hvad der er bestemt i Loven, Vederlaget for dem af Statskassen med den i Budgettet opførte Remontpris. Man har altsaa der troet at kunne gaa ganske anderledes, jeg vil ikke sige hensynsløst, men dog strengt frem mod de private Hesteiere, end man har troet det rigtigt at gjøre her. Det ærede Medlem udtalte, at der kunde være Kommuner her i Landet, hvor det ikke var muligt at finde en eneste Hest, om hvilken en samvittighedsfuld Mand turde antage, at den vilde tilfredsstille de Fordringer, der bleve stillede. Forsaavidt dette forhold sig rigtigt, tror jeg, at der ligger den stærkeste Opfordring til allerede nu at komme til en Ordning af dette Forhold; thi skulde man saa overbevise sig om, at Forholdene ere som anført i en stor Del af Landet, maa man jo søge at træffe andre Foranstaltninger, i det Mindste at træffe en anden Fordeling. Man vilde da være sikker paa i Tilfælde af Krig at kunne faae det fornødne Antal af Heste. Jeg kan virkelig ikke se, at dette Hverv skulde være enten byrdefuldt eller sløvende. Ligesom hver Kommunalbestyrelse hvert Aar vælger visse Funktionærer, og Opmærksomheden, naar deres Funktionstid er udløben, er henvendt paa at faae nye, saaledes vil man ogsaa, naar man har en saadan Lov, ved Aarets Begyndelse undersøge, hvor bekvemme Heste findes, og overdrage til kommende Kommunalbestyrelser at have deres Opmærksomhed særlig henvendt paa Hesteforholdene i Kommunerne, saa at de kunne gjøre opmærksom paa de Forandringer, der foregaa i den Henseende, at Kommunen kan være sik-

ker paa i Tilfælde af Krigsberedskab stieblikkelig at kunne stille Heste.

S. Pedersen: Den Forhandling, som har fundet Sted mellem den ærede Minister og den ærede 1ste Landssthingsmand for 9de Kreis (N. Kasimussen), forekommer mig at tyde paa noget Andet end det, jeg kan læse ud af Lovforslaget. Jeg har forstaaet Lovforslaget paa den Maade, at denne Forpligtelse for Landets Hesteiere først indtræder i Tilfælde af Krigsberedskab; men jeg synes, at det fremgik af den høitærede Ministers Udtalelser, at Repareringen maatte foregaa saa at sige strax, og at altsaa Kommunalbestyrelsen, naar den skulde opfylde det Hverv paa den Maade, som han mente, at Loven og det Almenes Vel kræve, strax skulde udpege de Heste, som vare skikede til det omtalte Brug; men hvis det skulde være Tilfældet, kommer der virkelig til at hvile en vedvarende Evang paa de Hesteiere, saa at de rimeligvis ikke kunne have Raadighed til at sælge eller gjøre den Brug, som de ellers vilde, af deres Heste, og det vilde være en meget betydelig Gene. Vel kunne jo Krige nuomstunder ubryde med forholdsvis kort Varfel i Sammenligning med i ældre Tider; men jeg tror dog ikke, at man kan sige, at de falde ned som Syn fra en klar Himmel, uden at Nogen aner det i Forveien, saaledes at Krigsbestyrelsen ikke kan komme til at give Kommunalbestyrelserne et Vink. Hvad det angaar, hvilke Regler der skal følges, tror jeg, at det er baade hensigtsmæssigt og nødvendigt, at man har en Lov, som Kommunalbestyrelsen er inde i og paa det Stene med i de Tilfælde, hvori det gjøres nødvendigt at bringe den til Anvendelse. Med Hensyn til Lovens Indhold vil jeg henstille til den ærede Krigsminister, om det dog ikke vilde være rigtigt istedetfor at overlade Fordelingen til Amtmændene at overdrage den til Amtsraadene saavel som ogsaa at lade Amtsraadet udnævne den Delegerede, der i Forening med Krigsministeriets Delegerede skal antage Hestene. Det forekommer mig ikke, at man kan forudsætte, at Amtmanden skulde være særlig egnet til at bedømme, hvem der er mest hestekyndig i Amtsraads-kredsens, og hvad angaar Fordelingen af Hestene paa de forskjellige Kommuner, hvoraf Amtsraads-kredsens bestaar, tror jeg, at det vil være det Sikreste og Heldigste, at det bliver Amtsraadet, der foretager den. Det var blot denne Hensigt, jeg vilde gjøre, til den høitærede Minister.

Krigsministeren (Saffner): Jeg maa være af en helt anden Anskuelse end den ærede Landssthingsmand med Hensyn til den Surtighed, hvormed Krige ville kunne komme i vore Dage; jeg tror, at han selv brugte et meget betegnende Udtryk for deres Komme, nemlig at de komme ofte som et Lyn fra en klar Himmel, og jeg tror, at navnlig en lille Stat kan ikke gjøre Noget for at